

Til

Den 23. september 2009

Berlingske Tidende

USANDHEDER I KAMPAGNEN MOD PLUM-FONDEN

Siden slutningen af 70-erne har jeg arbejdet som rådgiver og bestyrelsesmedlem for begge de nuværende hovedaktionærer i H+H koncernen. Dels som bestyrelsesmedlem for Thomas Bergsøe Reklame, Bergsøe Invest, i Kresten Bergsøes firma Talefod indtil 2003 - og i H+H siden 1982 indtil 2001, og arbejdet tæt sammen med Plum-fonden siden 1991 indtil 2001. Tidligere Med Niels Munk Plum.

Jeg har været meget ked af kampagnen i Berlingske Tidende. Der er en international krisesituation i byggemarkedet. Det betyder en meget skærpet konkurrence. Uro i ejerkredsen i al offentlighed vil altid blive forsøgt udnyttet af konkurrenterne på markedet.

Det er min fornemmelse, at der er kommet så mange følelser i sagen, at det skygger for den fulde sandhed og/eller for hukommelsen.

Det er skadeligt for alle parter, at en konflikt om uddelinger og honorarstørrelser udvikler sig til byger af unuancerede påstande og en række usandheder.

Lad mig ridse lidt historie op.

Niels Munk Plum døde i 1986. Lise Plum besluttede, at jeg og en advokat fortsat skulle repræsentere familien i H+H. Senere i 1990 vælger Lise en ny advokat - Christian Harlang. Dels havde der været samarbejdsproblemer mellem den forrige advokat og Lise, dels havde Harlang forståelse og forstand på virksomhedsdrift og da især også på international plan. Harlang viste da også hurtigt flair for at forstå de komplekse forhold eksternt som internt.

Der er nævnt spørgsmålet om Harlangs "hatte". Der har i koncernens ejerkreds været en lang tradition herfor. Både Lise og Niels såvel som de andre 2 hovedaktionærer har altid ønsket de kortest mulige kommunikationsveje. Jeg var både personlig rådgiver, repræsentant i interessentskabet og i aktieselskabet. En advokat var i min tid såvel personlig advokat for Henriksen-gruppen (den tidligere 3. hovedaktionær), deltog i interessentskabsmøder, medlem af bestyrelsen for aktieselskabet og koncernens advokat i alle juridiske spørgsmål af strategisk karakter. Sådan var det også i Riis-Hansen-gruppen.. Det var kompleks nok i forvejen – derfor søgte man enkelhed. Det gav ingen problemer – tværtimod.

Det er vigtigt at bemærke, at den komplicerede ejerstruktur var en følge af, at hovedparten af familiegruppernes aktiver for mange år siden var lagt i et interessentskab.

Harlang og jeg arbejder herefter tæt sammen om koncernens udvikling de næste omkring 10 år – både i I/S'ets bestyrelse og i A/S-bestyrelsen og om Plum-fonden. Vi har aldrig haft samarbejdsproblemer.

Lise Plum og Harlang udviklede den idé, at Ruth Riis-Hansen og Lise Plum lægger deres aktier i I/S-et i fælles fond – Søsterfonden. Tanken var, at der skulle være en professionel bestyrelse og 2 uddelingskomiteer. En for hver af de 2 søstrenes andele. Lise var opmærksom

på, at personer fra venstrefløjten, der ville være gode til at finde støtteværdige projekter, som hovedregel ikke ville være egnet til at indgå i ledelsen for en stor international koncern.. Der arbejdes på begge siden og sammen med denne tanke i op mod et par år – det var konstruktivt og uden konflikter. Det er usandt, at Harlang var årsagen til, at Søsterfonden blev opgivet. Absolut ikke.

Et flertal af I/S-et kunne forlange, at B-aktierne blev udlagt til aktionærerne – men det ville udløse en stor skattebetaling. Det blev dog gennemført konstruktivt og i et gnidningsløst samarbejde mellem hovedaktionærerne.

Plum-fondens likvide situation var fra starten lidt presset, dels betaling af skat, dels til etablering af en familiefond og en kontant arv til stedbørnene.

Fonden arvede nogle ejendomme. De blev dygtigst solgt af Harlang. Det er påstået, at ejendommen med Cap Horn blev solgt under protest fra Camilla Plum. Ingen vil være i stand til at tvinge Camilla til noget som helst. Sammen med Camilla, Per Kølster, og den daglige leder af restauranten lavede jeg i løbet af et halvt år en række økonomiske analyser af restaurantdriften. Camilla besluttede sig for at sælge – og fandt selv en køber. Køber betingede sig, at han kunne købe hele bygningen. Selvfølgelig var der drøftelser om fordelingen af den totale købspris. Men en løsning blev fundet.

Fra starten var der problemer i bestyrelsen for Lise Plums fond. Dels med at forstå, hvad der skal til for at drive en international virksomhed. Dels med at forstå, hvad en fond kunne gøre/tillade sig. Fx ønskede mange i fondsbestyrelsen at sælge aktierne i I/S-et, selv om det var åbenlyst, at det ville være økonomisk uansvarligt og i øvrigt ikke muligt pga. de indbyrdes bindende aftaler. Dels ville alle have støtte til egne projekter.

Det gik fint med aktieselskabet de følgende år – men Harlang havde et pædagogisk kæmpearbejde med at holde nogenlunde ro i bestyrelsen i fonden. Jeg deltog engang imellem i møderne. Det var et nærmest umenneskeligt arbejde for Harlang at holde fondsbestyrelsen på sporet. I min tid med fonden – 10 år - var Harlang i den grad underbetalt.

I 2001 havde jeg fået nok, selv om jeg var ked af at mit særdeles gode samarbejde med Harlang holdt op. Harlangs og mit samarbejde havde da varet i ti år, nemlig fra han blev medlem af bestyrelsen for I/S'et i 1991, og derefter fra 1992 og frem af A/S-bestyrelsen. Jeg erindrer, at han uden undtagelse deltog i samtlige møder i disse ti år, var godt forberedt, både i forhold til detaljer og det store overblik. Det var tydeligt for mig, at han på en måde var en torn i øjet i forhold til Riis-Hansen Gruppens ambitioner om at overtage Plum-gruppens A-aktier.

Efterfølgende har jeg læst i aviserne, at Plum-fonden udnyttede sin forkøbsret til på den gunstige kurs 110 i forhold til B-aktiekursen at få sin andel af den tredje familiegruppens A-aktier. På fondens vegne glædede jeg mig over denne udvikling, men jeg kan let forestille mig, at dette yderligere har forøget Riis-Hansen Gruppens ærgrelse og irritation over Christian Harlangs vedholdende og kloge spil til fordel for fondens langsigtede interesse.

I de år, hvor jeg i forbindelse med rådgivning og andet arbejde for og med Niels Munk Plum og Lise Plum havde tæt kontakt med dem, var det tydeligt, at de begge var klar over, at der på et tidspunkt i fremtiden kunne opstå ambitioner hos Riis-Hansen Gruppen om helst billigt at overtage alle A-aktierne. Det var ikke Niels og Lises ønske, at fonden skulle beholde A-

aktierne til evig tid, men først og fremmest at den almennyttige fond ikke måtte blive "snydt", altså at fonden skulle have sin rimelige del af værdierne. Denne grundlæggende modsætning bestod igennem alle årene, og så vidt jeg kan forstå på avisreportagerne, er stadig der, skoen trykker.

Kj. Arnth Jørgensen.
Rømersgade 7A, ST
1362 K

Karin Sejr Olsen

Fra: Receptionen
Sendt: 28. september 2009 13:59
Til: Karin Sejr Olsen
Emne: VS: Berlingske Tidende
Vedhæftede filer: Plum-fonden.doc

Fra: Arnth Jørgensen [mailto:arnth.j@hotmail.com]
Sendt: 28. september 2009 13:49
Til: Receptionen
Emne: Berlingske Tidende

Kære Harlang

Jeg sendte den 23. september et debatindlæg med tillen "Usandheder i kampagnen mod Plum-fonden" til gruppen på 4 journalister, der står for kampagnen.

Jeg fik nedenstående svar - det er en klar afvisning. Også henvisningen til debatredaktionen, som jeg end ikke har hørt fra.

Der bliver fremsat flere usandheder - jeg har kun nævnt noget få.

Mit indlæg til Berlingske er vedhæftet.

Med venlig hilsen

Kj. Arnth Jørgensen

SV: Plum-fonden
Fra: ☺ **Karl Erik Lunde Stougaard** (KAEN@berlingske.dk)
Sendt: 23. september 2009 16:04:07
Til: Arnth Jørgensen (arnth.j@hotmail.com)
Kære Kjeld Arnth Jørgensen

Tak for tilsendte, som jeg har videresendt til vores debatredaktion, hvorfra du vil modtage besked om, hvor vidt indlægget vil blive bragt.

Med venlig hilsen

Karl Erik Stougaard

Har du set den nye Windows Live Messenger? [Hent den her!](#)